

Nad zlatim žitnim poljem . . .

Nad zlatim žitnim poljem
je jutro se spočelo —
in zlato žitno polje
vzneseno je zapelo.

Do neba zabučala
je pesem veličastna,
in gorko jo čutila
je duša sladostrastna.

Med rožami samotni
in tuj sem vsem korakal,
smehljaj se ob spominih
in od genutja plakal . . .

Omamljen sem od sreče
prikrival bol v očesih —
in v blodni zmoti vzdihnil:
Moj Bog, jaz sem v nebesih!

Miroslav Kunčič.

Otrokova pesem.

Moj očka so dober možiček!
Kupili so nov mi nožiček,
klobuček koroški za god —
zdaj mož sem, junak in gospod!

In mamka so dobra ženičica!
Okusna, hm, njih je potičica,
zavitek presladkih rožičev
podarjen na praznik Božičev!

A kadar mi očko in mamico
v globoko zagrebejo jamico,
tedaj za siroto bo mene hudo:
kdo li potem bo še dal mi kaj, kdo?

Miroslav Kunčič.

